

رَبِّهِمْ رَحِيمٌ

پارسی سرایان آسیایی صغیر

(ایرانیان مهاجر، ترکان و سایر پارسی سرایان)

تألیف ویس دئیرمان چای

ترجمه و تدوین

اسد الله واحد

سوشنه	: دئیرمان چای، ویس.
عنوان و نام	: پارسی سرایان آسیای صغیر / تأليف ویس دئیرمان چای؛ ترجمه و تدوین اسدالله واحد
پدیدآور	: مشخصات نشر
مشخصات ظاهري	: تبريز: دانشگاه تبريز، ۱۳۹۷
فروست	: مخصوصات ظاهري: ۶۱۴ ص
شابک	: انتشارات دانشگاه تبريز؛ ۶۷۲
وضعيت فهرست-	: ۵۹-۷ ۹۷۸-۶۰۰-۷۲۰۴
نویسی	: عنوان اصلی: Anadolu'da Farsça Şiir Söyleyen Şairler
يادداشت	: شاعران ترك - - سرگذشتname
موضوع	: ادبیات فارسی - - ترکیه - - تاریخ و نقد
موضوع	: واحد، اسدالله، ۱۳۴۲ ، مترجم
شناسه افزوده	: دانشگاه تبريز
شناسه افزوده	: University of Tabriz
شناسه افزوده	: PL ۲۳۴/۵۹ ش۲ ۱۳۹۴
ردیبندی کنگره	: ۸۹۴/۳۵۱۳۰۹۲۲
ردیبندی دیوبی	: ۴۰۳۵۰۵۱
شماره کتابشناسی	
ملی	

انتشارات دانشگاه تبريز

پارسی سرایان آسیای صغیر

تأليف:	ویس دئیرمان چای
ترجمه و تدوين:	اسدالله واحد
ناشر و فروست:	انتشارات دانشگاه تبريز؛ ۶۷۲
تاریخ و نوبت چاپ:	۱۳۹۷ - اول
شماره کان:	۱۵۰۰ نسخه
شابک:	۹۷۸-۶۰۰-۷۲۰۴-۵۹-۷
قيمت:	-/۲۸۰۰۰ ریال
ليتوگرافی، چاپ و صحافی:	اداره چاپ و انتشارات دانشگاه تبريز

اين اثر مشمول قانون حمایت از مؤلفان و مصنفان و هنرمندان مصوب ۱۳۴۸ است. هر کس تمام یا قسمتی از اين اثر را بدون اجازه ناشر، نشر یا پخش کند مورد پیگرد قانونی قرار خواهد گرفت.

نشانی: تبريز - بلوار ۲۹ بهمن - دانشگاه تبريز - تلفن: ۳۳۹۲۶۶۹ - ۳۳۴۲۵۶۲

به یاد استادان فقید دانشکده ادبیات دانشگاه تبریز
روان‌شادان

دکتر منوچهر مرتضوی

دکتر عبدالامیر سلیم

دکتر رضا انزاپی نژاد

دکتر بهمن سرکاراتی

فهرست مطالب

۱	سخن مترجم
۵	پیشگفتار
۴۱-۸۳	مقدمه

۴۱	فصل اول
۴۱	پارسی سرایان دوره سلجوکیان آسیای صغیر
۴۱	ابن بیهی
۴۲	ارگوان خاتون
۴۲	افلاکی
۴۳	اوحال الدین کرمانی
۴۴	بدر الدین یحیی
۴۴	بدیعی انقره‌ی
۴۵	تاج الدین خلاطی
۴۶	تفلیسی
۴۶	جلال الدین ورقانی
۴۷	حسام
۴۸	حکیم محمود انقره‌ی
۴۸	داود شاه

۴۹	دختر حسام الدین سalar
۵۰	راوندی
۵۲	رکن الدین سلیمان دوم
۵۳	سپهسالار
۵۳	سعد الدین مسعود
۵۴	سیف فرغانی
۵۴	شرف الدین حمزه
۵۶	شرف الدین مسعود
۵۶	شمس الدین حمزه طغرایی
۵۷	شمس الدین محمد اصفهانی
۵۸	صدر الدین قوئیوی
۵۹	صدر قوئیوی
۶۱	عارف چلبی
۶۱	عز الدین کی کاووس اول
۶۲	علاء الدین کی قباد اول
۶۳	غیاث الدین کی کاووس اول
۶۴	فخر الدین عراقی
۶۶	قاضی ملطیوی
۶۶	قانعی طوسي
۶۸	کریم الدین محمود آق سرایی
۶۹	کمالی کامیار
۶۹	مجد الدین ابی بکر
۶۹	محیوی انقروی
۷۰	مولانا جلال الدین رومی
۷۲	مهذب قیصریہ ای
۷۴	ناصر الدین بر کیارق

فهرست مطالب / ج

٧٥	ناصر سیواسی
٧٦	نجم‌الدین رازی
٧٨	نظام‌الدین احمد ارزنجانی
٧٩	نظام‌الدین خورشید
٧٩	ولد
٨٢	یوسف/یوسفی

٨٧-٥٤٤	فصل دوم
٨٧	پارسی سرایان دوره عثمانی
٨٧	آتشی
٨٧	آدم
٨٨	آزرسی
٨٨	آصف
٨٩	آصفی(کول او غلو)
٩٠	آگاه
٩١	آگاهی
٩١	آنی
٩١	ابراهیم
٩٢	ابراهیم
٩٣	ابراهیم عجزیه کندی
٩٣	ابراهیم حقی کماحی
٩٣	ابوالسعود
٩٤	ابوالوفا
٩٥	احمد
٩٦	احمد
٩٦	احمد

۹۷	احمد
۹۸	احمد
۹۸	احمد
۹۹	احمد
۱۰۰	احمد
۱۰۰	احمد
۱۰۰	احمد
۱۰۱	احمد
۱۰۱	احمد داعی
۱۰۲	احمد رومی
۱۰۵	احمد فیضی
۱۰۵	احمدمی
۱۰۶	احمدمی (اسحاق هاجسی)
۱۰۸	احمدمی (ساریان بی غم)
۱۰۹	اخگر
۱۰۹	ادایی شیرازی
۱۱۰	ادریس بدليسی
۱۱۳	ادیب
۱۱۴	ادیبی
۱۱۴	اسحاق
۱۱۶	اسحاق
۱۱۶	اسحاق
۱۱۷	اسرار
۱۱۸	اسعد
۱۱۸	اسعد (صحّاحلار شیخزاده)
۱۲۰	اسعد (محمد)

۱۲۱	اسعد (مخلص)
۱۲۲	اسماعیل
۱۲۲	اسماعیل چلبی
۱۲۲	اسیری
۱۲۴	اشرف
۱۲۴	اشرف
۱۲۴	اشرف (میرزا محمود)
۱۲۵	اصولی
۱۲۶	افصحی
۱۲۸	افلاطون
۱۲۹	الفتی
۱۲۹	الهی
۱۳۰	الیف
۱۳۱	امری
۱۳۱	امری
۱۳۱	امیدی
۱۳۲	امیرک
۱۳۲	امیری
۱۳۴	امیری
۱۳۴	امیری
۱۳۵	امیری
۱۳۶	امین
۱۳۶	امین (عارف)
۱۳۷	امینی سمرقندی
۱۳۸	انبوب
۱۳۸	انسی

۱۳۹	انیس
۱۳۹	اویس
۱۳۹	بادی (راجح)
۱۴۰	باقی
۱۴۱	باقی
۱۴۲	باقی
۱۴۳	بالیزاده مصطفی
۱۴۳	بايزيد اوّل
۱۴۳	بحرى
۱۴۴	بحتى
۱۴۴	بدرالدین
۱۴۵	بدیع الزّمان میرزا
۱۴۵	برهان
۱۴۵	برهان
۱۴۵	بری
۱۴۷	بستان چلبی
۱۴۷	بستان چلبی
۱۴۸	بسیم
۱۴۸	بصیری
۱۴۹	بلغ
۱۵۰	بهایی
۱۵۰	بهایی
۱۵۱	بهجت
۱۵۲	بهجتی
۱۵۲	بهشتی
۱۵۳	بيانی

فهرست مطالب / ز

۱۵۳	پرتو
۱۵۴	پرتو (نوری)
۱۵۴	پناهی
۱۵۵	تابی
۱۵۵	ترابی
۱۵۵	تمرد
۱۵۶	تمنایی
۱۵۶	توفیق
۱۵۶	توکلی
۱۵۷	ثابت
۱۵۷	ثاقب
۱۵۷	ثاقب دده
۱۵۸	ثانی
۱۵۸	ثباتی
۱۵۹	جاذب
۱۶۰	جامی احمد دده
۱۶۰	جدایی
۱۶۰	جعفر
۱۶۱	جعفری
۱۶۲	جفایی
۱۶۲	جلال
۱۶۳	جلال ارغون
۱۶۳	جلال (ذوقی)
۱۶۴	جلالی
۱۶۵	جلی
۱۶۵	جم

۱۶۶	جمال
۱۶۷	جمالی (شیخ اوغلو)
۱۶۷	جمی
۱۶۷	جنابی پاشا
۱۶۸	جانانی
۱۶۹	جنونی دده
۱۶۹	جودت
۱۷۰	جودت
۱۷۱	جودی
۱۷۲	جوری
۱۷۲	جوهره مؤلفی
۱۷۲	جوهری
۱۷۳	چاکر
۱۷۳	حاتم
۱۷۴	حاتمی
۱۷۴	حاتمی (ماتمی)
۱۷۵	حاجی
۱۷۵	حاذق
۱۷۷	حساب
۱۷۷	حسابی
۱۷۷	حافظ
۱۷۷	حافظ
۱۷۸	حافظ
۱۷۸	حافظ
۱۷۹	حافظ (محمد)
۱۷۹	حاکم

فهرست مطالب / ط

۱۸۰	حامد
۱۸۰	حامد اورامی
۱۸۰	حامد ترخان
۱۸۱	حامدی
۱۸۲	حایری
۱۸۲	حیب
۱۸۳	حیبی برگشادی
۱۸۳	حجازی
۱۸۴	حزینی
۱۸۴	حسام
۱۸۵	حسام
۱۸۵	حسامی
۱۸۵	حضرت
۱۸۶	حسن
۱۸۶	حسن (آشچیزاده)
۱۸۷	حسیب
۱۸۷	حسیبی
۱۸۷	حسینی
۱۸۸	حشمت
۱۸۸	حفظی
۱۸۹	حفید
۱۸۹	حّقی
۱۹۰	حّقی
۱۹۲	حّقی
۱۹۴	حّقی
۱۹۴	حّقی

۱۹۵	حقيقی
۱۹۵	حقيقي
۱۹۵	حکیم
۱۹۶	حکیم ابوطالب
۱۹۶	حکیمی
۱۹۷	حلمي
۱۹۷	حلمي
۱۹۸	حلمي
۱۹۹	حلمي
۲۰۱	حلمي
۲۰۲	حلمي استفان
۲۰۲	حليم
۲۰۳	حليم
۲۰۳	حليمي
۲۰۵	حليمي
۲۰۵	حليمي
۲۰۶	حمدی
۲۰۷	حمدی
۲۱۰	حمدی
۲۱۰	حمدی
۲۱۲	حمید
۲۱۲	حنیف
۲۱۲	حياتی
۲۱۳	خادم
۲۱۳	خادمه
۲۱۴	خاکی

فهرست مطالب / ک

۲۱۴	خاکی
۲۱۴	خاکی
۲۱۵	خالد
۲۱۷	خالص
۲۱۷	خالص
۲۱۸	خالص
۲۱۸	خالص
۲۱۹	خالی
۲۱۹	خالی بیگ
۲۲۰	خامی
۲۲۱	خاروی
۲۲۱	خرم
۲۲۲	خرمی
۲۲۲	خزانی
۲۲۳	خسرو
۲۲۳	خسرو پاشا
۲۲۴	خصالی
۲۲۴	خصمی
۲۲۵	حضر
۲۲۵	حضر
۲۲۶	حضر
۲۲۶	خلوصی
۲۲۷	خلوصی
۲۲۷	خیله
۲۲۷	خیلی
۲۲۸	خیلی

۲۲۹	خندان
۲۲۹	خواجه اصفهانی
۲۳۰	خواجه وجدی
۲۳۰	خيالي
۲۳۱	خيالي
۲۳۲	داعی
۲۳۲	دانش
۲۳۳	دانش
۲۳۶	دخانی
۲۳۶	درویش
۲۳۶	درویش
۲۳۷	درویش (درویش پاشا)
۲۳۸	درویش (درویش عثمانی)
۲۳۹	دواجی
۲۴۰	ذاتی
۲۴۰	ذاتی
۲۴۰	ذایق
۲۴۱	ذکای
۲۴۲	ذهنی
۲۴۲	ذهنی
۲۴۳	ذهنی
۲۴۳	ذهنی
۲۴۴	ذهنی (بربرزاده)
۲۴۴	ذواللون
۲۴۵	راتب
۲۴۵	راسم

فهرست مطالب / م

۲۴۶	راشد
۲۴۶	راغب
۲۴۸	راغب
۲۴۸	رأفت
۲۴۹	راقم
۲۴۹	رامى
۲۵۲	رأيى
۲۵۲	رجايى زاده
۲۵۳	رحمى
۲۵۳	رحمى
۲۵۴	رسمى
۲۵۴	رسوخى
۲۵۵	رشدى
۲۵۵	رشيد
۲۵۷	رشيد
۲۵۸	رضا
۲۵۹	رضا
۲۵۹	رضا
۲۶۱	رضا (رضائي)
۲۶۱	رضائي
۲۶۱	رضائي
۲۶۲	رضائي
۲۶۲	رضائي
۲۶۲	رفعتى
۲۶۳	رفعتى
۲۶۳	رفقى

۲۶۳	رفیع
۲۶۴	رفیق
۲۶۴	رفیقی
۲۶۵	رمزی
۲۶۵	رمزی
۲۶۶	رموزی
۲۶۶	روحی
۲۶۷	روحی
۲۶۷	روشنی
۲۶۸	رونق
۲۶۸	رهایی
۲۶۹	ریاضی
۲۷۰	زکی
۲۷۱	زهاوی
۲۷۱	زیرکی
۲۷۲	زين الدین
۲۷۲	زینب
۲۷۲	زیور
۲۷۳	زیور
۲۷۴	سائلی
۲۷۴	سائلی
۲۷۴	سالک
۲۷۴	سالم
۲۷۵	سامی
۲۷۶	سامی
۲۷۶	سحابی

۲۷۷	سلیمان قزوینی
۲۷۷	سروری
۲۷۸	سری
۲۷۸	سری (عبدالقادر)
۲۷۸	سزاگی
۲۷۹	سعد الدین
۲۷۹	سعده
۲۸۰	سعود الملوی
۲۸۰	سعید
۲۸۱	سعید
۲۸۱	سعیدا
۲۸۲	سعی
۲۸۲	سکری
۲۸۳	سکونی
۲۸۳	سلامدار ابراهیم پاشا
۲۸۴	سلام
۲۸۴	سلامی
۲۸۵	سلامی
۲۸۶	سلطان دیوانی
۲۸۷	سلیمان (سلیمی)
۲۸۹	سلیمان (سلیمی)
۲۸۹	سمعی
۲۸۹	سودایی
۲۹۰	سوزی
۲۹۰	سوله فقیه
۲۹۱	سههمی

ع اپارسی سرایان آسیای صغیر

۲۹۱	سید
۲۹۲	سید علی فندقی
۲۹۲	سیفی
۲۹۳	شادی
۲۹۳	شاکر
۲۹۴	شاکر
۲۹۴	شامی
۲۹۴	شامی
۲۹۵	شانی
۲۹۵	شانی
۲۹۶	شاه چلبی
۲۹۶	شاهدی
۳۰۰	شاه محمد
۳۰۰	شاه محمود تهرانی
۳۰۱	شاهی
۳۰۱	شاهی
۳۰۲	شریف
۳۰۳	شریفی
۳۰۳	شفقت
۳۰۴	شکر الله
۳۰۴	شکر الله شروانی
۳۰۵	شمس
۳۰۶	شمس الدین (محمد / امیر سلیمان)
۳۰۶	شمس الدین محمد
۳۰۷	شمسی
۳۰۸	شمسی

فهرست مطالب / ف

۳۰۸	شمسی (قارا شمسی)
۳۱۰	شمیعی
۳۱۱	شوکت
۳۱۱	شهاب الدین
۳۱۱	شهابی
۳۱۲	شهدی
۳۱۲	شهدی
۳۱۳	شهدی
۳۱۴	شهری
۳۱۵	شهودی
۳۱۵	شیخی
۳۱۵	شیدا
۳۱۵	شیدا
۳۱۶	شیدا (شیدایی)
۳۱۶	صائب
۳۱۷	صابر
۳۱۸	صاحب دده
۳۱۸	صادق
۳۱۸	صادق
۳۱۹	صادق محمد
۳۱۹	صادقی
۳۲۰	صفی
۳۲۰	صبایی
۳۲۱	صبحی
۳۲۱	صبری
۳۲۲	صبری

۳۲۲	صبوحی
۳۲۲	صبوحی
۳۲۳	صیح
۳۲۳	صدرالدین در گزینی
۳۲۶	صدرالدین نامی
۳۲۶	صدقی
۳۲۶	صدقی
۳۲۷	صدقی
۳۲۷	صدقی
۳۲۸	صدقی زهاوی
۳۲۸	صدقی (محمد)
۳۲۹	صدیق
۳۲۹	صرفی
۳۲۹	صفی
۳۳۰	صلاح الدین
۳۳۳	صلاحی
۳۳۳	صومتی
۳۳۳	صیدی
۳۳۴	ضعفی
۳۳۴	ضعیفی
۳۳۵	ضیاء
۳۳۶	ضیاء پاشا
۳۳۶	ضیابی
۳۳۷	طالب
۳۳۷	طالب
۳۳۷	طالبی

۳۳۸	طالعی
۳۳۹	طاهر
۳۳۹	طاهر
۳۴۰	طرزی
۳۴۰	طرلان
۳۴۲	طغانی
۳۴۲	طفلی
۳۴۲	ظهوری
۳۴۳	ظهوری
۳۴۳	عادل
۳۴۳	عارف
۳۴۴	عارف
۳۴۴	عارف
۳۴۵	عارف
۳۴۶	عارف
۳۴۷	عارف
۳۴۸	عارف
۳۴۹	عارف (عارفی)
۳۵۰	عاشق
۳۵۱	عاشق
۳۵۲	العاصم
۳۵۲	عاکف
۳۵۳	عاکف (مشتاق)
۳۵۴	عالیم
۳۵۴	عالی (چشمی)
۳۵۶	عباپوش

۳۵۶	عبدالی (حافظ)
۳۵۷	عبدالحق
۳۵۷	عبدالحليم
۳۵۷	عبدالخلاق
۳۵۸	عبدالرحمن
۳۵۸	عبدالرحمن
۳۵۸	عبدالرحمن (حاتمی)
۳۵۹	عبدالعزیز
۳۵۹	عبدالعزیز (امّ ولدزاده)
۳۶۰	عبدالغنى
۳۶۰	عبدالقادر
۳۶۰	عبدالقادر
۳۶۲	عبدالله سرمست
۳۶۳	عبدالواحد
۳۶۳	عبدالوهاب
۳۶۴	عبدی
۳۶۴	عدلی
۳۶۵	عدنی
۳۶۵	عدنی
۳۶۷	عرشی
۳۶۸	عرشی (چاکی)
۳۶۸	عزّت
۳۶۹	عزّت
۳۷۰	عزّت
۳۷۱	عزّتی
۳۷۲	عزّی (احمد)

۳۷۳	عزیز
۳۷۴	عزیزی استرآبادی
۳۷۵	عسکری
۳۷۶	عشقی
۳۷۷	عطای
۳۷۷	عطایی
۳۷۸	عطایی
۳۷۸	عفت
۳۷۹	عفت
۳۷۹	علایی
۳۸۰	علمی
۳۸۰	علمی
۳۸۰	علمی
۳۸۱	علومی
۳۸۱	علی
۳۸۲	علی
۳۸۲	علی
۳۸۳	علی
۳۸۴	عماد
۳۸۴	عنقا
۳۸۴	عونی
۳۸۵	عونی
۳۸۵	عهدی
۳۸۶	عیشی
۳۸۷	عیشی
۳۸۸	عینی

۳۸۹	عینی
۳۹۰	غازی گرای
۳۹۰	غالب دده
۳۹۱	غباری
۳۹۲	غباری
۳۹۲	غريبی
۳۹۳	غريقی
۳۹۴	غزالی
۳۹۴	غلامی
۳۹۵	غمی
۳۹۵	غنایی
۳۹۶	غنى
۳۹۶	فائق
۳۹۶	فائق
۳۹۶	فاضل
۳۹۸	فاضل
۳۹۸	فانی
۳۹۹	فانی
۳۹۹	فايض هراتی
۴۰۰	فتح الله
۴۰۰	فتح الله کاتب
۴۰۰	فنت
۴۰۱	فتوحی
۴۰۱	فتوحی
۴۰۲	فخر الدین
۴۰۲	فخر خلخالی

فهرست مطالب / ث

۴۰۳	فخری
۴۰۳	فدا
۴۰۳	فدایی
۴۰۴	فرخی
۴۰۵	فرخی
۴۰۵	فردی
۴۰۵	فردی
۴۰۶	فری
۴۰۷	فرید
۴۰۹	فریدون
۴۰۹	فریقی
۴۱۰	فضیح
۴۱۱	فضل اللہ
۴۱۱	فضلی
۴۱۲	فضلی
۴۱۲	فضلی
۴۱۳	فضلی
۴۱۳	فضولی
۴۱۴	فغانی (حسینی)
۴۱۴	قری
۴۱۵	فکری
۴۱۵	فنایی (جنت)
۴۱۶	فنی
۴۱۷	فوری
۴۱۸	فوزی
۴۱۹	فوزی

خ اپارسی سرایان آسیای صغیر

۴۱۹	فهمسی
۴۲۰	فهمسی
۴۲۱	فهیم
۴۲۱	فهیم قدیم
۴۲۲	فیضی
۴۲۲	فیضی
۴۲۲	قادر کؤیی
۴۲۳	قاسم بن احمد گنجایی
۴۲۴	قاضیزاده اردبیلی
۴۲۵	قایل
۴۲۵	قبولی
۴۲۶	قدرتی
۴۲۷	قدرتی (قادری)
۴۲۷	قطب
۴۲۸	قبر
۴۲۸	قدی
۴۲۹	کاتب
۴۲۹	کاتب
۴۲۹	کاشف
۴۳۰	کاشفی
۴۳۰	کافی
۴۳۱	کامل
۴۳۱	کامنی
۴۳۱	کانی
۴۳۲	کریم
۴۳۳	کسکین زاده

۴۳۳	کلامی
۴۳۴	کمال
۴۳۴	کمال
۴۳۵	کمال پاشازاده
۴۳۵	کنه‌ی
۴۳۶	گرمی
۴۳۶	گریان
۴۳۷	گفتی
۴۳۸	گلشنی
۴۴۰	گلشنی (هیأتی)
۴۴۲	لنالی
۴۴۲	لامعی
۴۴۳	لبیب
۴۴۴	لبیب
۴۴۵	لدئی
۴۴۶	لطفی
۴۴۶	لطفی (واقع نویس)
۴۴۷	لطیفی
۴۴۷	لقمان
۴۴۸	لپلا
۴۴۹	مجدّدی
۴۴۹	مجرم
۴۴۹	محب (اثر)
۴۵۰	محبی (مفتونی، عاجزی)
۴۵۱	محرمی (مجرمی)
۴۵۱	محمد

۴۵۱	محمد
۴۵۲	محمد
۴۵۴	محمد رضا پاشا
۴۵۵	محوی
۴۵۵	محیطی
۴۵۶	محیی
۴۵۶	محیی
۴۵۷	مختر
۴۵۷	مخفی
۴۵۷	مدرّسی
۴۵۸	مدیحی
۴۵۸	مذهب
۴۵۸	مرادی
۴۵۹	مرادی
۴۶۰	مسلم
۴۶۰	مسلم چلی
۴۶۱	مسلمی (مسلمی)
۴۶۲	مسيحي
۴۶۲	مشتاق
۴۶۳	مصلح الدین
۴۶۳	مصنّف
۴۶۵	مظلوم

فهرست مطالب / غ

۴۶۵	معالی
۴۶۷	معصوم
۴۶۷	معینی
۴۶۸	مفردی
۴۶۹	مگی
۴۶۹	ملا چلبی
۴۶۹	ملا مراد
۴۷۰	ملهمی
۴۷۰	ممدوح
۴۷۱	منصور شیرازی
۴۷۱	منطقی
۴۷۲	منیری
۴۷۲	منیری
۴۷۲	منیف
۴۷۳	منیف (هزاری)
۴۷۴	مولوی
۴۷۴	مونسی (محمد)
۴۷۴	میال
۴۷۵	میر عیانی
۴۷۵	میلی
۴۷۶	نابی
۴۷۷	ناجم
۴۷۸	نادی
۴۷۸	نازک
۴۷۹	ناشد
۴۷۹	ناظم

۴۸۰	ناظم
۴۸۱	ناظم
۴۸۲	نافی
۴۸۲	ناقذ
۴۸۲	نالی
۴۸۳	نالی
۴۸۳	نامق کمال
۴۸۴	نامی
۴۸۴	نبضی
۴۸۵	نثاری
۴۸۵	نجا
۴۸۵	نجاتی
۴۸۶	نجومی
۴۸۶	تحیفی
۴۸۷	ندایی
۴۸۹	ندیم
۴۸۹	ندیم
۴۹۰	ندیم تازه زبان
۴۹۱	نرگسی
۴۹۱	نسیمی
۴۹۲	نشأت
۴۹۳	نشاطی
۴۹۵	نشانی
۴۹۶	نصرت
۴۹۶	نصرتی
۴۹۷	نصوھی

۴۹۷	نصیب
۴۹۸	نصیب
۴۹۹	نصیرزاده
۴۹۹	نطقی
۵۰۰	نظمی
۵۰۱	نظمی (نظیرا)
۵۰۱	نظیف
۵۰۲	نظمیما
۵۰۲	نعمت
۵۰۳	نعمت الله
۵۰۳	نعمیم
۵۰۴	نفعی
۵۰۶	نقیہ
۵۰۷	نگاری
۵۰۸	نوالی
۵۰۹	نورس
۵۱۰	نوری
۵۱۰	نوری
۵۱۰	نوری
۵۱۲	نوری
۵۱۳	نوعی
۵۱۴	نهالی
۵۱۵	نهالی
۵۱۵	نهجی
۵۱۶	نیازی

۵۱۸	نیازی
۵۱۹	تیر
۵۱۹	نیلی
۵۲۰	واشق
۵۲۰	واحدی
۵۲۱	واضح
۵۲۱	واقف
۵۲۳	و ج دی
۵۲۳	و ج دی
۵۲۴	و ح د تی
۵۲۴	و حید (مختومی)
۵۲۵	و حی
۵۲۵	و دای
۵۲۶	و سیم
۵۲۶	و سیم
۵۲۷	و صّاف
۵۲۸	وصالی
۵۲۸	وفا
۵۲۹	وفا
۵۳۰	وفا (ابوالوفا)
۵۳۱	وفایی
۵۳۱	ولد چلبی
۵۳۲	وهبی
۵۳۳	وهبی
۵۳۳	وهبی قادم
۵۳۴	ویسی

فهرست مطالب / جج

۵۳۴	هاتف
۵۳۵	هاتفی
۵۳۶	هادی
۵۳۷	هاشم
۵۳۸	هدایی
۵۳۹	هدایی
۵۴۰	هلاکی
۵۴۱	هلالی
۵۴۲	همامی
۵۴۳	همدم چلبی
۵۴۴	همدمی
۵۴۵	یار علی
۵۴۶	یتیم
۵۴۷	یحیی
۵۴۸	یحیی
۵۴۹	یقینا(یقینی)
۵۴۱۰	یکسان
۵۴۱۱	یمنی
۵۴۱۲	یمنی
۵۴۱۳	یوسف
۵۴۱۴	منابع و مآخذ

سخن مترجم

بر کسی پوشیده نیست که سرزمین ایران در اعصار و قرون متمادی مورد تعرّض اقوام بیگانه بوده است. چیرگی اسکندر بر دارا، تسلط غزنویان بر سامانیان و فروپاشی فرمانروایی شایسته ترین سلسله ایرانی، فتنه غزان و کشورگشایی سلجوقیان، تاراج هولناک مغولان، یاغی‌گری‌های تیمور، تعدی عثمانیان بر سرزمین‌های غربی ایران و بالاخره تجاوزهای طولانی روس بر ایران، نمونه‌های بارز این تعرّض‌هاست. آبادی‌ها، شهرها و روستاهای ایران در گیرودار این تعدی‌ها در زیر سم اسبان و فیلان غارت‌گران تاراج‌گر و متداز، با خاک یکسان شده است. گروهی از دانشمندان، فرهیختگان، دیبران و شاعران در این دوره‌ها مقهور تیغ نودولتان بوده‌اند و گروهی روی در آن دیده‌اند که جلای وطن کرده، در سرزمین‌های امن رحل اقامت افکنند؛ البته گروهی نیز در کانون قدرت، یا در زی وزیر، رایزن و ندیم و یا در کسوت دیبر و شاعر، به طرق مختلف نفوذ‌کرده و به شیوه هنری رسالت سیاسی و فرهنگی خود را به جا آورده‌اند! طرفه این که در عهد دولت‌های غزنوی و سلجوقی، امیران و حکمرانان، نه تنها از دوست‌داران شعر و مشوّقان شاعران، بلکه خود در زمان حیات سیاسی، کشورگشایی و گسترش قلمرو جغرافیایی حکمرانی خویش، حامل زبان و ادب فارسی به سرزمین‌های تازه‌گشوه، بوده‌اند. در این میان سهم سلجوقیان در توسعه حدود جغرافیایی زبان فارسی، بیش از غزنویان بوده است. سلجوقیان پس از درنوردیدن خراسان، نواحی مرکزی و آذربایجان، تا آنسوی آسیای صغیر پیش رفتند. اگرچه پایه‌های دولت سلجوقیان ایران به دلیل فتنه‌ها، آشوب‌ها و قیام‌های محله‌های فکری، دینی و قومی و نیز برخی معضلات اجتماعی، تا پایان قرن ششم دوام نیاورد و سرانجام فروریخت، نمایندگانشان در آناتولی، حکومتی را بنیان نهادند که تا مدت‌های مديدة به

حیات سیاسی خود ادامه داد. با استقرار سلجوقیان آسیای صغیر؛ دولت مردانی شایسته، زمینه‌های مساعدی برای علماء، دانشمندان، نویسنده‌گان و شاعران فراهم آوردند. با فرو ریختن پایه‌های قدرت سلجوقیان ایران و استقرار نماینده‌گان آنان در آسیای صغیر، طین طبل و کرنای غارتگران مغول برخاست. ابتدا خراسان، سپس نواحی مرکزی و غربی ایران، یکی پس از دیگری به وسیله این قوم ویرانگر به یغما رفت. تبعات ناخجسته و شوم این ایلغار هولناک، چپاول، ویرانی و قلع و قمع شهرها، تاراج مساجد و مراکز علمی و فرهنگی، کشتار بی‌سبب اقشار مختلف مردم بی‌دفاع و صدها بلای دیگر بود. در این میان برخی از دانشمندان، فرهیختگان و شاعران که به گونه‌ای توانسته بودند از تیغ تیز مغولان جان به در برند، به نواحی امن؛ به ویژه به بغداد و آسیای صغیر پناه بردن. شیخ شهاب الدین سهروردی، خاندان بهاء ولد، نجم دایه، سیف فرغانی، فخر الدین عراقی و بسیاری دیگر، از این دسته بوده‌اند. زبان فارسی که به واسطه سلاجقه به آسیای صغیر رسیده بود، به وسیله این گروه از فرزانگان به رونق و گسترش و اعتلا روی آورد؛ تا جایی که حتی دولتمردان با اعزاز و تکریم شاعران پارسی گوی، آنان را به سروdon اشعار فارسی تشویق می‌کردند. بدین ترتیب روند تشویق و تکریم شعرا پارسی گوی تا انفرض حکومت سلجوقی در آناتولی و حتی پس از آن نیز در زمان حکمرانی سلاطین عثمانی که گاه خود نیز به فارسی شعر می‌سرودند، ادامه داشت.

در سال‌های پیشین، درباره تأثیر و نفوذ زبان فارسی در آسیای صغیر، پژوهش‌های شایانی به وسیله شادروان استاد محمد‌امین ریاحی صورت گرفته بود. غیر از ایشان، آقای رضا خسروشاهی، خانم الهامه مفتح و آقای محمد طاهری خسروشاهی نیز آثار مغتنمی در همین حوزه پدیدآورده‌اند. در کنار این تحقیقات ارزنده، وجود اثری منسجم در زمینه معرفی شاعران پارسی گوی آسیای صغیر و ارائه نمونه‌های اشعار آنان، خالی می‌نمود. نگارنده این سطور در آغاز سفر علمی به کشور ترکیه، بهمن ۱۳۹۱، با کتابی با عنوان Farsça Şiir Söyleyen Osmanlı Şairleri^۱

دئیرمان‌چای، مواجه شد. کتاب حاوی شرح حال مختصر شاعران پارسی گوی آسیای صغیر و نمونه‌هایی از اشعار آنان بود و تا حدودی جای خالی مورد بحث را می‌توانست پر کند؛ لذا تصمیم گرفت که کتاب را به فارسی ترجمه کند.

تردیدی نیست که شاعران ایرانی مهاجر در سرزمین عثمانی، سهم چشم‌گیری در اشاعه و گسترش زبان و ادب فارسی داشته‌اند. شرح احوال و نمونه‌هایی از شعر این دسته از شاعران در دوره‌های مختلف، در متن همین کتاب ذکر شده است. حال به لحاظ اهمیت موضوع و تبیین سهم شاعرانی ایرانی در پیشبرد و رونق و گسترش زبان و شعر فارسی در قلمرو عثمانی، به اجمال با ذکر اصالت و تفکیک زادگاه و سرزمین اجدادی به نقل احوال شاعران مذکور می‌پردازیم^۲:

آذربایجان

خندان؛ خندان، برادر سید عمال الدین نسیمی است. نقل است که از دیاربکر بود. او شخصیتی چون ابدالان داشت. به هر شهر و دیار می‌رفت و با همگان نشست و برخاست می‌کرد. به لقب شاه خندان ژولیل‌موی مشهور بود. در سال ۸۳۰ (۱۴۳۶) درگذشت.

گلشنی (هیأتی)؛ شیخ ابراهیم گلشنی، فرزند شیخ محمد افندی، در سال ۸۳۰ (۱۴۲۶) به دنیا آمد. اهل دیاربکر و یا آذربایجان و مؤسس طریقه گلشنی بود. در سال ۹۴۰ (۱۵۳۳) در مصر درگذشت. در خانقاہ اختصاصی خود در مصر مدفون است. او آثاری چون معنوی شریف به تقلید شیوه مثنوی مولانا، کنز الجواهر مشتمل بر رباعیات و نیز دیوانی در سه زبان ترکی، عربی و فارسی دارد.

نسیمی؛ شیخ سید عمال الدین نسیمی، در ناحیه نسیم بغداد به دنیا آمد. مرید فضل الله حروفی و شاعر حروفی بود. در سال ۸۲۰ (۱۴۱۷) در حلب به قتل رسید. در حلب مدفون است. دیوانی به سه زبان ترکی، عربی و فارسی دارد.

۲- به سبب پرهیز از تطويل کلام، فقط به شرح احوال شاعران بسته شده است. منابع مورد استفاده مؤلف در شرح احوال و نمونه اشعار شاعران در متن کتاب به تفصیل آمده است.

ابهر

محمد؛ محمد امین، فرزند میرزاییگ، وزیر شاه طهماسب، پادشاه ایران، از قصبه ابهر از توابع قزوین بود. به آسیای صغیر مهاجرت کرده و سکنی گزیده بود. متولی وقف سلطان بازیزد اوّل و رئیس و دفتردار امور مالی بود. در دوره سلطان سلیمان قانونی، در شام در گذشت. اشعاری به ترکی و فارسی دارد.

اردبیل

شاهی؛ او از قبیله ترکمن بود. در زمان سلطان سلیم اوّل (۹۱۸-۹۲۶/۱۵۲۰-۱۵۲۱) از ایران به آسیای صغیر مهاجرت کرد. شاهی تخلص می کرد و از نزدیکان اسماعیل اردبیلی بود.

شمس الدین محمد؛ شمس الدین محمد لطیف، فرزند قاضی شیخ کبیر، معروف به قاضی زاده اردبیلی، است. هنگام اشغال تبریز توسط یاوزسلطان سلیم (۹۲۰/۱۵۱۴)، پدرش همراه برادرانش به استانبول گریختند. در سنین جوانی در استانبول در گذشت. اشعاری به فارسی دارد.

صفی؛ درویش میرزا صفائی، فرزند شاه اسماعیل، پادشاه صفوی بود. او به آسیای صغیر رفت و به حضرت دیوان سلطانی منتب شده بود. پیرو طریقہ مولویہ بود. در سال ۹۳۶ (۱۵۲۹) در گذشت. در افیون قارا حصار مدفون است.

فردی؛ فردی در اردبیل متولد شده، به آسیای صغیر کوچ کرد. اشعاری به ترکی و فارسی دارد.

قاضی زاده اردبیلی (لطیفی)؛ ظهیر الدین قاضی شیخ کبیر مشهور به قاضی زاده اردبیلی، فرزند محمد لطیفی، در اردبیل به دنیا آمد. قاضی اردبیل بود. در سال ۹۲۰ (۱۵۱۴) زمانی که سلطان سلیم مشغول اشغال تبریز بود، او همراه خانواده اش به استانبول گریخت. قاضی، ادیب، منشی، خطاط و شاعر بود. در سال ۹۳۰ (۱۵۲۴) در مصر همراه با احمد پاشا کموتانی

عثمانی به قتل رسید. اثری در توصیف حوادث دوره سلطان سلیم موسوم به غزوات سلطان سلیم و اشعاری به فارسی دارد. او، وفیات الاعیان ابن خلکان را ترجمه کرده بود.

ارومیه

لقمان؛ سید لقمان چلبی، فرزند سید حسین افندی، اهل ارومیه و معلم، شاهنامه‌سرا، مورخ، مترجم و شاعر دربار عثمانی بود. در سال ۱۶۰۱(۱۰۱۰) در استانبول درگذشت. کتابی موسوم به شهناهه در توصیف وقایع دوره سلطان سلیم دوم و کتاب دو جلدی شهنشاهنامه (شمايل-نامه) درباره تعریف حوادث دوره سلطان مراد سوم از سرودهای اوست.

استرآباد

عزیزی استرآبادی؛ عزیزبن اردشیر، در استرآباد به دنیا آمد. در آذربایجان زندگی کرد. بعد از مدتی در بغداد ندیمی سلطان احمد جلایر را اختیار کرد. در سال ۷۹۶ (۱۳۹۳) به سیواس رفت، به حضور قاضی برهان الدین رسید و با درخواست او کتاب بزم و رزم را در موضوع تاریخ سیواس نوشت. او بعد از کشته شدن ممدوحش، قاضی برهان الدین، به مصر رفت و در آنجا درگذشت.

اصفهان

شمس الدین محمد اصفهانی؛ شمس الدین محمد اصفهانی از وزیران و شاعران عهد سلجوقیان آسیای صغیر بود. در سال ۶۴۶ (۱۲۴۸) کشته شد. او به زبان فارسی و عربی اشعاری دارد.

حامدی؛ حامدی در سال ۸۴۳ (۱۴۳۹) در اصفهان به دنیا آمد. در دوره فرمانروایی سلطان محمد فاتح به آسیای صغیر مهاجرت کرد. به نام‌های حامدی اصفهانی و ملا / مولانا حامدی شهرت داشت. مصاحب پادشاه و شیخ عمارت سلطان مراد اول بود. احتمالاً در اوایل سده ۱۶/۱۰ در بورسا درگذشته است. دیوانی مشتمل بر اشعار ترکی و فارسی دارد.

حبيب؛ میرزا حبيب در سال ۱۲۵۱ (۱۸۳۵) در اصفهان به دنیا آمد. به آسیای صغیر رفت، در آنجا دروس فارسی و عربی تدریس می‌کرد. والی ولایت آیدین بود و به پاشایی شهرت داشت. در سال ۱۳۰۹ (۱۸۹۱) که به قصد مداوا به شهر بورسا رفته بود، درگذشت. در قبرستان مخصوص ایرانیان در بورسا مدفون است. اشعاری به ترکی و فارسی دارد.

حسن؛ حسن، اصفهانی الاصل است. در زمان سلطان محمد فاتح به آسیای صغیر مهاجرت کرد. مثنوی موسوم به فاتح نامه در وصف فتوحات سلطان دارد.

خواجه اصفهانی؛ خواجه اصفهانی، سنی مذهب بود. بعد از جنگ چالدران همراه با یاوزسلطان سلیم به آسیای صغیر رفته و با اشعار خود، سلطان را به مقابله و جنگ با ایران تشویق کرده بود.

صادق؛ صادق محمد اصالتاً اصفهانی و به خواجه عجم مشهور بود. به آسیای صغیر مهاجرت کرد؛ در آنجا زیست و در سال ۱۱۳۲ (۱۷۱۹) درگذشت. اشعاری به ترکی و فارسی دارد.

یقیناً (یقین)؛ درویش علی، اصفهانی بود. به استانبول مهاجرت کرد. او در استانبول دیوان‌های صائب و عرفی را بر دیگران می‌خواند. در سال ۱۱۰۰ (۱۶۸۸) درگذشت. در دیاربکر مدفون است. یقیناً و یقین تخلص می‌کرد. اشعاری به ترکی، عربی و فارسی دارد.

بخارا

احمد؛ شیخ سید احمد حسینی، فرزند شیخ محمد محمد افندي بخارايني، شیخ تکیه امير بخاري بود. در سال ۸۴۹ (۱۴۴۵) به دنیا آمد و در سال ۹۲۲ (۱۵۱۶) درگذشت. او بنیان گذار خانقاہ نقشبندیه در استانبول است. اشعاری به ترکی و فارسی دارد.

جدايى؛ جدائى اهل بخاراست. به آسیای صغیر مهاجرت کرده و در سال ۹۶۸ (۱۵۶۰) به سبب بیماری وبا درگذشته است.

سخن مترجم / ک ک

سعید؛ شیخ سعیدا افندی، اهل بخارا، از نوادگان ملا جامی و از مشایخ طریقہ نقشبندیه بود. به آسیای صغیر مهاجرت و در استانبول اقامت کرد. در سال ۱۰۹۲ (۱۶۸۱) هنگام بازگشت به زادگاهش، در بصره درگذشت.

شمس الدین (محمد / امیرسلطان)؛ شیخ شمس الدین سید محمد امیرسلطان بخاری، فرزند سید علی حسین بخاری بود. او همراه شیخ الهی، از بخارا به آسیای صغیر مهاجرت کرد. شیخ طریقہ نقشبندی و داماد سلطان بایزید ایلدیریم بود. در سال ۸۳۳ (۱۴۲۹) درگذشت. در جامع امیرسلطان بورسا که به دستور او ساخته شده بود، مدفون است.

برگشاد

حبیبی برگشادی؛ حبیبی اهل قصبه برگشاد آذربایجان بود. ابتدا در دربار سلطان یعقوب آققویونلو (۸۸۳-۱۴۷۸-۱۴۹۱) خدمت می کرد سپس به خدمت شاه اسماعیل رفت و شاه او را ملک الشّعراً دربار خود نمود. در زمان سلطان بایزید، به سرزمین آسیای صغیر مهاجرت کرد. در زمان یاوزسلطان سلیم (۹۱۸-۱۵۲۰/۹۲۶-۱۵۱۲) درگذشت. شیعه و پیرو شاعران حروفی بود. اشعاری به ترکی و فارسی دارد.

بسطام

مرادی؛ مرادی اصلان ایرانی و از ولایت بسطام و از نسل بایزید بسطامی است. بعد از مناسک حج، به آسیای صغیر رفت و در سال ۹۶۸ (۱۵۶۰) درگذشته است. از سلمان ساوجی تقلید کرده و نظیره‌ای بر اشعار او سروده است.

بلخ

مولانا جلال الدین رومی؛ مولانا جلال الدین رومی در سال ۶۰۴ (۱۲۰۷) در بلخ به دنیا آمد. او عارف، فقیه، مدرس و شاعر بود. در سال ۶۷۲ (۱۲۷۳) در قونیه درگذشت. در

قویه مدهون است. آثاری به زبان فارسی دارد: دیوان کبیر، مشوی، فیه‌مافیه، مجالس سبعه و مکتوبات.

بوهان: سید محمد برهان الدین بلخی، فرزند شیخ سلیمان، در سال ۱۲۶۵ (۱۸۴۸) در شهر قندوز بلخ به دنیا آمد. پدرش همراه با خانواده به آسیای صغیر مهاجرت کرد و در سال ۱۳۴۸ (۱۹۲۹) در استانبول درگذشت. در حدود هزار رباعی به ترکی و فارسی سروده بود.

تبییز

احمد فیضی: معلم فیضی افندی در سال ۱۲۵۷ (۱۸۴۲) به دنیا آمده و در سال ۱۳۲۷ (۱۹۱۰) در استانبول درگذشته است. اصلان تبریزی است. در استانبول، در کالج روبرت دروس فارسی تدریس می‌کرد. او علاوه بر آثاری چون علوم فارسی، قاموس، فرهنگ فارسی و نسمه اصول فارسی، دیوانی مشتمل بر اشعار فارسی و ترکی دارد.

حکیم ابوطالب: حکیم ابوطالب، تبریزی‌الاصل است. به آسیای صغیر مهاجرت کرد پزشک بود. در خدمت جعفر پاشا حضور داشت. هنگام بازگشت به تبریز، به سبب سخنان ناخوش آیندی که در زمان شاه عباس ۹۹۵-۱۵۸۷/۱۰۳۸-۱۶۲۸، درباره دولت صفوی گفتگه بود، به قتل رسید. اشعاری به فارسی دارد.

خلیفه: خلیفه چلبی اهل دیاربکر و سلاله و اجدادش از تبریز است. معلم بود. در میان طیف شعرای روزگارش، به خلیفه عصر معروف بود. در سال ۹۸۰ (۱۵۷۲) درگذشت. در دیاربکر مدهون است. خمسه‌ای به نام پنج گنج و اشعاری به ترکی و فارسی دارد.

رمزی: رمزی بابا، درویش رمزی، تبریزی است. در سال ۱۳۰۶ (۱۸۸۸) درگذشت. در بیرون دروازه ادرنا مدهون است. اشعاری به ترکی و فارسی دارد.

عبدالعزیز (ام ولدزاده): عبدالعزیز ام ولدزاده، فرزند حسام الدین امولد است. او نواده حسن/حسین بن ملّا حمید تبریزی است. مدرس و قاضی بود. در سال ۹۵۰ (۱۵۴۳) از دنیا رفت. اشعاری به ترکی، عربی و فارسی دارد.

علی: علی عجم چلبی اهل تبریز، دانشمند در علم پزشکی و حکیم حاذق بیمارستان بورسا بود. در سال ۱۱۰۰ (۱۶۸۸) درگذشت. او در راه تربه افتاده بورسا مدفون است. اشعاری به ترکی و فارسی دارد.

فتح الله کاتب: مولانا فتح الله، در سده ۱۵/۹ می‌زیست. از شاعران و خطاطان ایرانی بود او در حالی که کاتب دربار شاه اسماعیل، پادشاه صفوی (۹۳۰-۹۰۶/۱۵۲۳-۱۵۰۰) بود، در زمان حکمرانی یاوز سلطان سلیم، از تبریز به استانبول مهاجرت کرد و به زمرة کاتبان دربار سلطان سلیم (۹۱۸-۹۲۶/۱۵۱۲-۱۵۲۰) پیوست.

همدمی: همدمی اهل تبریز و به همدمی عجم مشهور است. روزگارش را در سیاحی و جهانگردی به سربرد. به لقب آیا کلی جونک معروف بود. اشعاری به فارسی دارد.

یارعلی (ماتمی): یارعلی تبریزی، فرزند عبدالله افنی است. در سال ۹۲۶ (۱۵۱۹) در قید حیات بود. به آسیای صغیر مهاجرت و در بورسا اقامت کرد. ادیب و شاعر بود. ماتمی تخلص می‌کرد. آثاری فارسی چون ریع الافکار و نشر الل تعالی دارد که در سال ۹۱۸ (۱۵۱۲) نوشته است. اثر اخیر را به سلطان سلیم تقدیم کرد.

تهران

شاه محمود تهرانی: شاه محمود تهرانی فرزند ابو بکر تهرانی، مؤلف تاریخ دیار بکریه، است. در تاریخ ۹۲۸ (۱۵۲۱) درگذشت. او از طرف پادشاهان عثمانی، سلطان سلیم اول، و سلطان سلیمان قانونی، به عنوان سفیر به سوی احمدی کیابی اول، حاکم گیلان (۹۱۱-۹۴۳/۱۵۰۵-۱۵۳۶) فرستاده شد. مردم گیلان، به سبب نام پدرش ابو بکر، با او دشمنی می‌کردند. او هم با اشعار فارسی جواب می‌داد.

حصار

حزینی؛ حزینی در حدود سال‌های ۹۴۰-۹۴۱ (۱۵۳۵-۱۵۳۶) در شهر مرزی حصار تاجیکستان متولد شد. شاعر طریقه یسوی بود. به آسیای صغیر مهاجرت کرده، در دیاربکر و استانبول زیسته و در سال ۱۰۰۲ (۱۵۹۳) درگذشته است. دیوانی مشتمل بر اشعار فارسی دارد.

خلخال

فخر خلخالی؛ مولانا فخر خلخالی در سده ۱۶/۱۰ می‌زیست. او از مشایخ بزرگ خلخال بود. از ایران به آسیای صغیر کوچ کرده و رحل اقامت افکنده بود. وی ماده تاریخی درباره ختنه سوران یکی از فرزندان علی چلبی، مفتی آسیای صغیر و نیز ماده تاریخی در مرگ یکی دیگر از فرزندان او به نام فاضل، سروده است.

واقف؛ ملا نصرالله، فرزند محمد عمر بود. به نام واقف خلخالی شهرت داشت. به سبب مذهبیش، به سرزمین عثمانی کوچ کرده بود. موسیقی‌شناس بود. در سال ۹۶۱ (۱۵۵۳) و یا مطابق نقل سجل عثمانی و تحفه نائلی، در سال ۱۰۶۰ (۱۶۵۰) در حلب درگذشت. اشعاری به فارسی دارد.

خراسان

حمدی؛ مولانا شمس الدین بردہ‌ای، به نام‌های ملازاده و بردهزاده شناخته می‌شد. فرزند مولانا محمد بردہ‌ای، مؤلف حاشیه بر ایسا غورجی بود. حمدی تخلص می‌کرد. در سال ۹۱۴ (۱۵۱۱) از خراسان به آسیای صغیر مهاجرت کرده، به خدمت سلطان سلیم اول (۹۱۸-۱۵۲۰-۱۵۱۲/۹۲۶) رسید و قصیده مصنوعی درباره صناعات بدیعی سروده و به این پادشاه تقدیم کرد.

معصوم (ملا معصوم)؛ محمد معصوم افندی، از ایل لاهیجان خراسان، قاضی فنار ینی شهر بود. در سال ۱۰۱۰ (۱۶۰۱) درگذشت. اشعاری به ترکی و فارسی دارد.

خوی

حسام؛ حسام الدین حسین / حسن، ملقب به مظفر الدین در شهر خوی به دنیا آمد؛ سپس به آسیای صغیر مهاجرت کرد. در سرای حکمرانی مظفر الدین یولوک ارسلان، امیر کاستامونو (۱۲۸۴/۶۹۱-۱۲۹۱-۶۸۳) منشی بود. تا سال ۷۰۹ (۱۳۰۹) در قید حیات بود. او فرهنگ‌های منظومی به فارسی و ترکی موسوم به نصیب الفتیان و تشییه السیان و تحفه حسام / حسامی و نیز رساله و دیوانی به نام ملتمسات دارد. وی در ملتمسات مدّعی برتری بر انوری است.

درگزین

صدر الدین درگزینی؛ صدر الدین درگزینی، فرزند رضا عارف بیگ از نوادگان شیخ عبدالقادر گیلانی، بود. اجدادش در دوره صفوی از ایران به آسیای صغیر مهاجرت کرده و سکنی گزیده بودند. از شاعران سده ۱۹/۱۳ بود. اشعاری به فارسی دارد. ترجیع بند سیزده بندی فارسی موسوم به بهاریه سلطانیه، دارد که به نام سلطان سلیمان سوم ساخته و به او تقدیم کرده است.

فدایی؛ فدایی از اهالی درگزین بود. به قصد زیارت خانه خدا به حجاز و از آنجا به قصد تجارت به آسیای صغیر و بلاد عرب رفت و در حلب رحل اقامت افکنده بود. اشعاری به فارسی دارد.

دزفول

طرزی؛ طرزی، اصلتاً دزفولی است. هنگام عزیمت به حجاز، به عراق عرب و عراق عجم رفته و به بغداد آمده و رحل اقامت افکنده بود. شاعری درویش مشرب بود. اشعاری به ترکی و فارسی دارد.

راوند

راوندی؛ محمدبن علی بن سلیمان راوندی، اهل راوند از توابع کاشان است. او در سال ۵۹۰ (۱۱۹۴) بعد از کشته شدن طغل بن ارسلان به آسیای صغیر مهاجرت کرد و در سال ۶۰۳ (۱۲۰۶) اثر فارسی اش، راحه الصدور و آیه السرور را به سلطان کی کاووس اوّل تقدیم کرد. وی شعر هم می سرود.

ری

نجم الدین رازی؛ نجم الدین ابویکر عبداللهبن محمدبن شاه آور اسدی، در ری به دنیا آمد. او به لقب دایه شهرت داشت و از صوفیان و ادبیان معروف روزگارش بود. در خراسان، خوارزم، همدان و بغداد می زیست. در سال ۶۱۸ (۱۲۲۱) با شعلهور شدن آتش فتنه مغول، به آسیای صغیر مهاجرت کرد. در آسیای صغیر کتاب مرصاد العباد خود را به نام سلطان علاء الدین کیقباد، به رشتہ تحریر درآورد. علاوه بر این، اثرب در تفسیر قرآن به نام بحر الحقيقة و المعانی دارد. او بعد از اقامت طولانی در آسیای صغیر، به بغداد بازگشت و در سال ۶۵۴ (۱۲۵۶) درگذشت. او به زبان فارسی و عربی اشعاری دارد.

سلطانیه

خاوری؛ خاوری اهل سلطانیه و از شاعران ایرانی مهاجرت کننده به آسیای صغیر بود. او طنزپرداز و معاصر عهدی، صاحب تذکرہ گلشن شعر ابود. برای هر کس لقبی می ساخت.

سمرقند

آگاه؛ حافظ حاج محمد بولاق، ذر سال ۱۰۴۰ (۱۶۳۰) در سمرقند به دنیا آمد و در سال ۱۱۴۱ (۱۷۲۸) درگذشت. در دیار بکر مدفون است. پیرو طریقہ مولویه بود. اشعاری به ترکی و فارسی دارد.

امینی سمرقندی؛ امینی اهل سمرقند بود. هنگام بازگشت از زیارت خانه خدا، به استانبول رفت و با قصیده‌ای، سلطان سلیمان قانونی را مدح گفت و سه هزار سکه صله دریافت کرد. او با این پاداش به تجارت اشتغال ورزید. اشعاری به زبان فارسی دارد.

سنندج

حسرت؛ محمد تقی حسرت چلبی، فرزند کسی به نام حاج علی، اهل سنندج بود. به چند شهر و دیار سفر کرده و در سال ۱۲۴۵ (۱۸۲۹) در تفلیس درگذشته است. بنا به روایتی، دیوانی در حدود ده هزار بیتی دارد لیکن اشعار بسیار اندکی از او در دست است.

خرّم؛ میرزا فتح الله خرم، فرزند میرزا عبدالله است. تخلصش خرم و از مردم سنندج از توابع کردستان بود. در سال ۱۲۳۸ (۱۸۲۲) درگذشت. در سنندج مدفون است. دیوانی مشتمل بر اشعار ترکی و فارسی دارد.

شاهرود

مصطفیک؛ شیخ علی بن مجdal الدین محمد، در سال ۸۰۳ (۱۴۰۰) در شاهروд از توابع بسطام متولد شد. با نسب بسطامی و یا شاهروودی یاد می‌شد و به سبب تألیف اثری در ایام کودکی، به لقب مصفیک نیز معروف بود. در هرات تربیت یافت و در سال ۸۴۵ (۱۴۴۱) به آسیای صغیر رفته، از مدرسان قوئیه، بورسا، ادرنا و استانبول درس آموخت. در سال ۸۶۵ (۱۴۶۱) و یا در سال ۸۷۵ (۱۴۷۰) در استانبول درگذشت. در قبرستان حضرت ابوایوب انصاری مدفون است. افزون بر تألیف پنجاه عنوان کتاب به عربی و فارسی، اشعاری به عربی و فارسی دارد.

شبستر

نیازی؛ شیخ عبدالله شبستری / نیازی، اهل شبستر و فرزند شیخ ابراهیم از نوادگان شیخ محمود شبستری، صاحب گلشن راز بود. در سال ۹۳۶ (۱۵۲۹) در استانبول درگذشت.

ترکیب بند فارسی شصت بیتی دارد که به مناسبت فتح رُدوس به وسیله سلطان سلیمان قانونی، سروده است؛ مصراعی از منظومه، شامل تاجگذاری سلیمان قانونی و مصراع دیگر مربوط به فتح قلعه رُدوس است. افزون بر این، مثنوی شمع و پروانه و نیز رساله‌ای در معنای دارد که برای سلطان سلیم نوشته است.

شروان

اسیری/خزانی؛ اسیری اصالتاً ترکمن و اهل شروان است. در زمان سلطنت شاه طهماسب صفوی (۹۳۰-۹۸۴ / ۱۵۲۳-۱۵۷۷) به استانبول رفت و به سلطان سلیمان قانونی پیوست و مدیحه‌هایی در حق او سرود. او اثری به زبان فارسی درباره زندگی و غزوات پیامر(ص) موسوم به صفات النبی/غزونامه دارد که در سال ۹۷۶ (۱۵۵۹) به پایان رسانده و به سلطان سلیمان قانونی تقدیم کرده است. در اشعار فارسی، اسیری و در اشعار ترکی، خزانی تخلص - می‌کرد و به لقب افلاطون مشهور بود.

حالی؛ حالی، اصالتاً عجمزاده است. پدرش از قاضیان مهاجر شروانی به آسیای صغیر و از طایفه دانشمندان بود. در استانبول تربیت یافت. اشعاری به ترکی و فارسی دارد.

قدری؛ میر قدری، اهل شروان بود. در سال ۹۶۱ (۱۵۵۳) در قید حیات بود. به آسیای صغیر رفته، ابتدا در استانبول ساکن بوده و بعدها به سبب بی حرمتی و قدرناشناستی، به حلب سفر کرده و رحل اقامت افکنده بود. اشعاری به فارسی و ترکی دارد.

گلشنی؛ گلشنی ساروخانی، اهل شروان بود. به آسیای صغیر مهاجرت کرده و در زمان شاهزادگی سلطان محمد فاتح (۸۵۰-۱۴۴۶/۱۴۵۱-۸۵۵) به ساروخان از توابع منیسه رفته و رحل اقامت افکنده بود. او علاوه بر دیوان ترکی و فارسی، اثری موسوم به رازنامه دارد.

شیراز

ادایی شیرازی؛ ادایی اهل شیراز و از شاعران سده ۱۰/۱۶ است. نامش مولانا محمد است لیکن در منابع و کتب، بهاءالدین (علی) نیز آمده است. در زمان یاوز سلطان سلیم به آسیای

سخن مترجم / قق

صغری مهاجرت کرد. در سال ۹۲۸ (۱۵۲۲) بر اثر شیوع بیماری وبا در استانبول درگذشت.
اثری موسوم به سلیمان‌نامه درباره یاوز سلطان سلیم و نیز دیوان شعری به فارسی دارد.

علایی؛ عجم علایی چلبی، فرزند میرمحمی شیرازی است. به قوئیه رفته و در جوار تربت
مولانا جلال الدین رومی به ارشاد پرداخته و جلسه مثنوی خوانی برپا کرده بود.

عنقا؛ ملا حسین عجم در سال ۹۷۸ (۱۵۷۰) در شیراز به دنیا آمد. او به استانبول مهاجرت-
کرد و سال ۱۰۲۳ (۱۶۱۴) یا ۱۰۲۵ (۱۶۱۶) درگذشت. اشعاری به ترکی و فارسی دارد.

نصرتی؛ نصرتی اصالتاً ایرانی بود. به بغداد رفته و در آنجا اقامت گزیده بود. او همشیره
زاده مولانا زاری شیرازی بود.

طوس

قانعی طوسی؛ بهاء الدین احمد بن محمود قانعی، اهل طوس بود. او در زمان سلطان محمد
خوارزمشاه در سال ۶۱۷ (۱۲۲۰) از خراسان به آسیای صغیر مهاجرت و در قوئیه اقامت و
در دوره‌های حکمرانی علاء الدین کیقباد اوّل و عزال الدین کیکاووس دوم در حدود چهل
سال با لقب ملک الشّعرا و عنوان امیر به خاندان سلجوقی خدمت کرد.

فرغانه

سیف فرغانی؛ سیف الدین محمد، در فرغانه به دنیا آمد و به خاطر لشکرکشی مغول، به
آناتولی مهاجرت کرد و پس از سال ۷۰۵ (۱۳۰۵) در آق‌سرای وفات یافت. او گلستان
سعدی را به زبان ترکی ترجمه کرد. اشعاری به ترکی و دیوان شعری به فارسی دارد.

قرزین

خلیلی؛ اهل فروین بود. به قصد تجارت به آسیای صغیر رفت و در شهر حلب سکنی
گزید. معاصر عهدی، صاحب تذکرۀ [گلشن شعر] بود. در سروden معماً شهرت داشت.
اشعاری به ترکی و فارسی دارد.

سدید قزوینی؛ مولانا سدید طبیب قزوینی تا سال ۹۲۸ (۱۵۲۲) در قید حیات بود. اهل قزوین بود. به آسیای صغیر مهاجرت و اقامت کرد. پزشک یاوزسلطان سلیم و سلطان سلیمان قانونی بود. اشعاری به فارسی دارد.

وحدتی؛ میر محمد وحدتی، اهل قزوین بود. در زمان سلطان مراد به آسیای صغیر مهاجرت کرد. حاجب، مصاحب و خطاط بود.

کرمان

اوحدالدین کرمانی؛ نام او حامد، لقبش اوحدالدین و تخلصش اوحد و نام پدرش ابوالفخر و اهل کرمان بود. در سال ۵۵۹ (۱۱۶۴) به دنیا آمد. از کرمان به بغداد مهاجرت کرد و در آنجا رحل اقامت افکند و به تدریس پرداخت. سپس به آسیای صغیر رفت و سی سال در شهرهای قونیه، قیصریه، سیواس و ملطیه زیست. وی در سال ۶۳۱ (۱۲۳۴) به بغداد بازگشت و در سال ۶۳۵ (۱۲۳۸) در آنجا درگذشت. رباعیاتی به فارسی دارد.

مذهب؛ مذهبی کرمانی، نامش محمد است. از کرمان به آناتولی مهاجرت کرد و در استانبول در سنین جوانی در اثر بیماری وبا درگذشت.

گیلان

احمد؛ احمدخان پادشاه گیلان، واپسین کارگزار فرمانروایان کارکیا بین سال‌های ۹۹۹ (۱۳۵۸-۱۵۹۰) بود. او در حین فتح گیلان توسط شاه عباس صفوی در سال (۱۵۹۰)، به والی عثمانی شروان پناهنده شده، به استانبول رفت. در بغداد درگذشت. اشعاری به ترکی و فارسی دارد.

مخفی؛ مخفی اهل گیلان و از شاعران دربار سلطان مظفر، پادشاه گیلان بود. در سال ۹۶۵ (۱۵۵۷) به آسیای صغیر رفته و اقامت گزیده بود. به نام سلطان سلیمان قانونی، منظومه‌ای موسوم به شهناهه به نظم کشید. اشعاری به ترکی و فارسی دارد.

لاهیجان/ابهر

حکیمی؛ محمد حکیمی، فرزند سلیمان افندی و اهل لاهیجان و یا قصبه ابهر از توابع قزوین و پیرو طریقه قادریه بود. در نتیجه سختگیری‌های شاه اسماعیل، به دیار بکر کوچ-کرده، به خدمت مولانا مصلح الدین لاری رسید. بعد از درگذشت مرادش، به استانبول رفته و در سال ۱۰۲۶ (۱۶۱۷) درگذشته است. در استانبول مدفون است. اشعاری به فارسی دارد.

ورقان

جلال الدین ورقانی؛ جلال الدین ورقانی، ایرانی‌الاصل است. او در سده ۱۳/۷ به آسیای صغیر مهاجرت کرد. در زمان وزارت شمس الدین محمد اصفهانی، وزیر سلجوقی آسیای صغیر، او قاضی، خطیب و شاعر آمامیه بود.

هرات

بدیع الزَّمَان میرزا؛ بدیع الزَّمَان میرزا فرزند سلطان حسین میرزای باقر است. او همراه برادرش مظفر حسین میرزا، برای تفاهم و گفتگو با شاه اسماعیل، به تبریز و از آنجا به استانبول رفت و چهار ماه بعد با بیماری وبا درگذشت. اشعاری به فارسی دارد.

همدان

فخر الدین عراقی؛ فخر الدین عراقی در سال ۶۱۰ (۱۲۱۳) در روستای کمجان، نزدیک همدان به دنیا آمد. از ایران به هندوستان رفت و مدتی در مولتان زیست سپس از آنجا به آسیای صغیر آمد و به خدمت صدر الدین قونوی رسید. امیر معین الدین پروانه برای او در شهر توکات خانقاہی ساخت. همزمان با کشته شدن امیر پروانه در سال ۶۷۵ (۱۲۷۶) به دست مغولان، [عراقی] به مصر و از آنجا به شام رفت و در سال ۶۸۸ (۱۲۸۹) در آن دیار درگذشت. او رساله‌ای موسوم به لمعات دارد که مشحون از اشعار عربی و فارسی است.

سحابی؛ حسام الدین حسین، اهل همدان و یا در گزین است. او به آسیای صغیر مهاجرت کرده و سکنی گزیده بود. در فن انشا و معما نظری نداشت. کیمیای سعادت غزالی را به زبان ترکی ترجمه کرد. در سال ۹۷۱ (۱۵۶۳) در گذشت. در استانبول مدفون است.

عبدالوهاب (عبدی / صابونی)؛ عبدالوهاب صابونی، اهل همدان است. او در زمان شاه طهماسب به آسیای صغیر، شام و مصر رفت و در آن جا به شیخ عبدالجلیل افندی متسب شد. عبدی تخلص می کرد. در سال ۹۵۴ (۱۵۴۷) در گذشت. در شام مدفون است. او آثاری به نام های ملا خداوند گار، صراط مستقیم، نوای خروس و اشعاری به ترکی و فارسی دارد.

بیزد

قطب؛ قطب کاتب، اهل بیزد بود. به منظور تحصیل به بغداد رفته و سکنی گزیده بود. دیوانی مشتمل بر اشعار فارسی دارد.

شاعران ایرانی الاصل بدون ذکر زادگاه

پناهی؛ عجم پناهی، غلام شاه بود. در دوره سلطان بايزید دوم از ایران به آسیای صغیر رفته و در استانبول سکنی گزیده بود. نقاش باشی بود. اشعاری به ترکی و فارسی دارد.

داعی؛ شمس الدین داعی، به ملا شمس الدین شهرت داشت. اهل بغداد و اصالتاً ایرانی بود. در بغداد و آسیای صغیر می زیست. در سال ۱۰۰۶ (۱۵۹۷) در گذشت. اشعاری به ترکی، عربی و فارسی دارد.

صرفی؛ صرفی ایرانی بود. به آسیای صغیر آمده و در توکات اقامت کرده بود. در معما، عروض و علوم خفیه استاد بود.

غribی؛ میر حسین غربی، ایرانی الاصل است. در آسیای صغیر به لقب بارماق سیز امیر و در ایران به لقب میر بارماق مشهور بود. در سفر سلطان سلیم به ایران، او به آسیای صغیر آمده بود. اشعاری به ترکی و فارسی دارد.

فاطم: محمد ناظم، سرمتترجم کنسول ایران در ولایت آدانا بود. به نام ایرانی ناظم شهرت داشت. در سال ۱۳۰۷ (۱۸۹۰) در قید حیات بود. دیوانچه‌ای مشتمل بر اشعار ترکی و فارسی دارد.

نکاتی که بایسته آگاهی مخاطبان، علاقه‌مندان و خوانندگان احتمالی این ترجمه است:

۱- عنوان ترکی کتاب نارسا و دارای ابهام است. چون در این کتاب از یک سو قلمرو سلجوقیان در عنوان مغفول مانده و از سوی دیگر احوال و آثار گروهی از شاعران پارسی سرای غیر ترک؛ از جمله پارسی گویان مهاجر ایرانی، کرد، عرب و دیگر ملل، قید شده است. به همین دلیل عنوان پارسی سرایان آسیای صغیر با عنوان فرعی (ایرانیان، ترکان و سایر پارسی سرایان آسیای صغیر) برای کتاب انتخاب گردید.

۲- به دلیل ناهمانگی الفبای کتونی ترکی استانبولی (=لاتین) با الفبای زبان فارسی، ترتیب الفبای تمام مدخل‌ها در همه فصول به منظور سهولت مراجعة مطالعه کنندگان کتاب، مطابق الفبای فارسی تنظیم شده است.

۳- ارجاعات مباحث اصل کتاب که به تفصیل در پاورقی صفحات نقل شده است، در ترجمه، در نهایت اختصار به شیوه ارجاع داخل متن، در پایان هر مدخل، در داخل متن ارائه شده است.

۴- خطاهای فراوان مطبعی اشعار فارسی، در ترجمه، تصحیح و برطرف شده است.

۵- فهرست مآخذ فارسی، ترکی عثمانی و ترکی استانبولی، در اصل کتاب، همه با الفبای لاتین نوشته شده بود. در ترجمه، مآخذ فارسی و ترکی عثمانی، با الفبای فارسی و مآخذ ترکی استانبولی، با الفبای لاتین تنظیم شده است.

۶- در برخی از اشعار فارسی، نارسایی‌ها و اشکالات عروضی وجود دارد. این اشکالات چند دسته‌اند:

۱-۶- چون اغلب شاعران مذکور در این کتاب، غیر از شاعران ایرانی مهاجر، ترک‌زبان بوده‌اند، برخی از معضلات وزنی، از طریق تحمیل ساخت آوایی زبان ترکی بر زبان فارسی؛ به‌ویژه قرائت مصوّت‌های کوتاه و بلند فارسی به سیاق زبان ترکی و نیز قرائت کلمات عربی و فارسی به سیاق ترکی به وجود آمده است.

۲-۶- گاه اشکالات عروضی به سبب عدم آشنایی شاعران با مبانی دانش عروض و قافیه و عدم رعایت قواعد عروضی در اسلوب شعر به وجود آمده است؛ به گونه‌ای که وزن برخی از اشعار، با بحور عروضی؛ حتی اوزان هجایی و نیز برخی قوافي، با قواعد علم قافیه سازگار نیست.

۳-۶- گاه مصاریع ایيات یک قالب شعری، در اوزان مختلف- یک مصراع در یک بحر و مصراع دیگر در بحری دیگر- سروده شده است. این مسئله را نباید با اشعار ذوبحرین و ذوبحور، حتی اوزان رباعی و دویتی خلط کرد.

۴-۶- سیاق نقل اشعار- که اغلب از منابع مختلف؛ به‌ویژه نسخ خطی نقل شده است- نشان می‌دهد که برخی از اشکالات عروضی و بهم ریختگی اوزان در اثر دخالت و تصرفات ناشیانه کاتبان به هنگام استنساخ متن پدید آمده و مؤلف کتاب عین اشعار را از روی منابع نسخ نقل کرده است.

۵-۶- گاه تعمیم برخی از قواعد عروضی- که ویژه حروف خاصی است- به اغلب حروف سبب مشکلات وزنی اشعار در این کتاب است. برای مثال می‌دانیم که در تقطیع ایيات مطابق قواعد عروضی نون ساکن بعد از مصوّت‌های بلند، از تقطیع ساقط می‌شود. در نمونه‌های شعر بعضی از شاعران، برخی از حروف؛ از جمله حرف «dal» نیز همان حکم را دارد و هنگام قرائت اگر حذف نشود در وزن شعر اختلال ایجاد می‌شود.

- ۷- گاه در نقل قالب‌های شعری سهوی صورت گرفته است به طوری که غزل به جای قطعه، قطعه به جای غزل و... به کار رفته است.
- ۸- مؤلف کتاب به منظور ذکر ابهامات و کاستی‌های شواهد شعری، از علامت‌های (...) و (?) استفاده کرده است. این علامت در ترجمه کتاب نیز عیناً حفظ شده است. گفتنی است که بعضی کاستی‌ها و ابهامات با توضیح در پاورقی بر طرف گردیده است.
- ۹- آنچه در متن ترجمه، بین [] آمده، افزوده مترجم است.
- ۱۰- در متن اصلی کتاب گاه شعری در صفحه‌ای به شاعری و در صفحه‌ای دیگر به شاعر دیگری نسبت داده شده است. در این گونه موارد مترجم با دقت در درون مایه اشعار و نیز نشانه‌های انتساب شعر به شاعران؛ از جمله تخلص‌های شعری، توضیحات لازم را در پاورقی ذکر کرده است.
- ۱۱- در نمونه‌های اشعار شاعران، اقتباس، تقلید و حتی تکرار شعر شاعرانی چون سنایی، مولانا، سعدی، حافظ، شیخ بهایی و دیگران به چشم می‌خورد. چنین مواردی بایسته تحقیقی جداگانه‌ای است که می‌تواند چند و چون تأثیر شاعران پارسی‌گوی آسیای صغیر را از بزرگان شعر فارسی تبیین کند.

- اینک که توفیق ترجمه و تدوین این کتاب، نصیب نگارنده شده است، با نهایت فروتنی و احترام بر خود فرض می‌دانم از کسانی که به گونه‌ای در شکل‌گیری این ترجمه و امداد همدلی‌ها و خیرخواهی‌های محبت آمیزشان بوده‌ام، سپاس‌گزاری کنم:
- دکتر ویس دیرمان‌چای، مؤلف کتاب و استاد دانشگاه آتاترک به خاطر اجازه ترجمة کتاب؛
- دکتر کرلانکیچ حجابی، مدیر گروه زبان‌های شرقی دانشکده زبان، تاریخ و جغرافیای دانشگاه آنکارا به سبب راهنمایی‌های سودمندشان؛
- دکتر علی ترابی؛ کارشناس و مترجم رایزنی فرهنگی جمهوری اسلامی ایران در آنکارا به دلیل یاری‌های صمیمانه؛

- دکتر مجید صدر مجلس؛ استاد گروه آموزشی فلسفه دانشگاه تبریز که فراگیری زبان ترکی استانبولی را مدیون ایشانم؛
 - شورای محترم انتشارات دانشگاه تبریز به سبب تصویب و اجازه چاپ کتاب حاضر؛
 - مدیریت، کارشناسان و کارکنان سخت‌کوش انتشارات دانشگاه تبریز؛
- سرانجام مُنْتَدَار همسر و فرزندانم هستم که با کاستن از وظایف خانوادگی و ساختن با آشوب بود و نبود، اسباب فراغت خاطر مرا در انجام کارهای علمی فراهم کردند.

وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ أَوَّلًا وَآخِرًا

اَسْلَمُ لِلّٰهِ وَاحِدًا

تبریز - تابستان ۱۳۹۶

پیشگفتار

در این اثر، که شامل یک مقدمه و دو فصل است، شرح کوتاهی از زندگی، احوال و نمونه‌هایی از شعر شاعرانی که در دوره‌های حکمرانی سلاطین سلجوقی، بیگ‌های آسیای صغیر، سلاطین عثمانی و دوره جمهوریت در قلمرو جغرافیایی دولت‌های مذکور زیسته و شهروند آسیای صغیر بوده‌اند، آمده است. در مقدمه، علاقه‌ها و دلبستگی‌های دولت‌های ترک و حکمرانان آن‌ها با زبان و ادبیات فارسی، از عهد غزنویان تا روزگار معاصر، به طور مختصر معرفی شده و شاعران پارسی گویی به ترتیب تاریخی آمده است. در فصل اول، شاعران پارسی گوی دوره سلجوقیان آسیای صغیر، در فصل دوم پارسی‌سرایان بیگ‌های آسیای صغیر، سلاطین عثمانی و دوره جمهوریت تا روزگار معاصر معرفی و نمونه‌هایی از شعر آن‌ها ذکر شده است. در این پژوهش، تقریباً هزار اثر به دقت مورد مطالعه قرار گرفته و در حدود هشتصد شاعر پارسی سرا به ثبت رسیده است. لیکن ثبت این شاعران از نوع آگاهی‌هایی نیست که در تذکره‌ها تحت عنوانی چون "دردو و یا سه زبان اشعاری دارد" و یا "دردو و یا سه زبان اشعاری سروده بود"؛ بلکه احوال شاعران دیده شده و شاعرانی انتخاب و یک یا چند نمونه شعر از آن‌ها تعیین و ذکر شده است. باید افزود که شاعران پارسی‌سرای دوره‌های سلاطین سلجوقی و عثمانی به این تعداد محدود نبوده است بلکه بیشتر از این‌هاست. بی‌تردید تحقیق و جستجو در نسخ خطی و آثار موجود در کتابخانه‌های استانبول و شهرهای دیگر، حتی کتابخانه‌های خارج از محدوده قلمرو دولت ترکیه، و نیز تحقیقات مربوط به آن‌اثار، به تعداد شاعران خواهد افزود.

در این تحقیق در یک چشم انداز، در معرفی زندگی و احوال شاعران از کتاب تحفه نائلی، تألیف محمد نائل تومان، بیشتر استفاده شده است. بدین وسیله مؤلف مرحوم کتاب را با سپاس و ستایش یاد می کنیم. به سبب ذکر کوتاه احوال و زندگی شуرا در اثر مذکور، بیشتر منابع دیگری که مشتمل بر آگاهی هایی در زندگی و احوال شاعران بودند در تحقیق حاضر نوشته نشده است؛ لیکن درباره شاعرانی که ذکری از زندگی و احوال و اشعار آنها در کتاب تحفه نائلی به میان نیامده است، مطابق ارجاعاتی داده شده، از منابع دیگری استفاده شده است.

شایان ذکر است که بعضی از آثار ذکر شده در فهرست منابع، در متن این تحقیق استفاده نشده است؛ لیکن این امر به معنی این نیست که چنین آثاری مورد مطالعه و تحقیق قرار نگرفته است؛ بلکه تمام آثار ذکر شده در مأخذ و منابع، یک به یک مطالعه شده است. حتی آن دسته از آثار که در آنها احوال شاعران فارسی سرا و نمونه شعرشان به ثبت نرسیده هم در منابع آمده است. در حین تحقیق، اغلاط املایی و خطاهای خوانشی اشعاری که در بعضی منابع مورد استفاده؛ به خصوص پایان نامه های فوق لیسانس و دکترا در حوزه زبان و ادبیات ترک، وجود داشت، هنگام نقل به این تحقیق، در صورت دسترسی، با مراجعه به نسخ خطی و در صورت عدم دسترسی، از طرف نگارنده اصلاح شده است.

با وجود نهایت دقت، در فراهم آوردن چنین اثر حجمی؛ به خصوص در نقل احوال شاعران و نگارش نمونه های اشعار آنها، برخی کاستی ها و خطاهای املایی دور از انتظار نیست. این امر را به خوانندگان و پژوهشگران محول کرده، منتظر پیشنهادها و انتقادهای آنان هستیم.

در پایان بر خود لازم می دانم از استاد ارجمند پروفسور دکتر م. سعدی چوینلی به سبب حمایت و تشویقشان در انجام این پژوهش تقدیر و سپاسگزاری کنم. ایشان علاوه بر تشویق، در فراهم آوردن منابع و دسترسی نگارنده به موضوعات مختلف، از هیچ یاری و کمک مادی و معنوی دریغ نفرمودند.

امیدوارم این پژوهش برای محققانی که در چنین حوزهٔ پژوهشی؛ به خصوص در حوزهٔ های زبان و ادبیات فارسی و حتی زبان و ادبیات ترکی پژوهش می‌کنند اندکی راه گشایش باشد و برای آنان توفیق یافتن افق‌های جدیدی در تحقیقات خود آرزو دارم.

ویس دلیرمان چای

ارض روم ۲۰۱۲